

[Erik Eriksen.]

og grundstigningsskylden vil være i stand til at ramme de store fortjenester ved salg af landbrugsjord til udstykningsformål eller til anden form for bebyggelse.

Et af de første problemer, der melder sig også efter valget for en kommende regering, bliver genskabelsen af, hvad jeg vil kalde den økonomiske ligevægt i samfundet. Jeg nævnte for lidt siden, at der på forskellige punkter er urotegn, tegn på en fornyet overophedning af vor økonomi. Jeg kan slet ikke anerkende det billede, som det ærede medlem hr. K. B. Andersen tegnede. Regeringen vil gerne have, at det skal betragtes som ansvarsbevidst gerning, at den for et par måneder siden fik gennemført forskellige forhøjelser af forbrugsafgifterne. Jer er snarere tilbøjelig til at tro, at det var et udslag af selvforsvar. Regeringen må have haft gode grunde til at regne med, at den manglende balance ville være blotlagt for enhver, inden vi nåede frem til valget, hvis der ikke allerede nu blev grebet ind. Nu ser det ud til, at det bliver efterfølgeren, der skal overtage resten af problemerne. Denne begyndende overophedning sker samtidig med, at der indledes forhandlinger om overenskomster på arbejdsmarkedet, og det siger vist sig selv, at der ikke hermed er skabt det allerbedste klima for overvejelser vedrørende stabiliteten i vor økonomi.

Noget af det, også noget af det første, den nye regering må tage fat på, er den skattereform, som der er blevet talt om i mere end en halv snes år, men som åbenbart ikke kan føres ud i livet på socialdemokratisk initiativ. Det sidste par år har spørgsmålet omkring opkrævningsmetoderne afsporet debatten om en skattereform, og jeg finder det uheldigt, at væsentlige sider således er tvunget i baggrunden. Socialdemokratiet presser jo åbenbart på med den kildeskat, som partiet nu har ladet undersøge i snart 10 år, og først nu i morges ser jeg, at katten er sluppet ud af sækken. Jeg har ikke fået tid til at læse eller sætte mig ind i de tanker, der er fremført, men så vidt jeg kan se i øjeblikket, synes hverken erhvervsliv eller lønmodtagere, hverken ministerfrænder eller opposition at ville have denne opkrævningsform. Jeg tror, der er almindelig enighed om uden for socialdemokratiets kreds,

at den indeholder en række ulemper og ingen eller kun beskedne fordele. Men måske ønsker socialdemokratiet slet ikke en skattereform, hvis partiet ikke fuldt ud kan få den efter sine egne ønsker, og så er det klart, at en debat om kildeskat naturligvis kan være bekvem og hensigtsmæssig som lynafleder.

Samtidig så er der jo spildt meget krudt på spørgsmålet om omsens placering. Må jeg derfor have lov til at sige, at når vi i sin tid placerede — gik med til at placere — omsen i engrosledet, var det ikke for venstre noget principielt, det var et rent og skært praktisk spørgsmål. Forholdet er ganske enkelt det, at vi jo har en oms med væsentlige undtagelser, som ikke lader sig praktisere i detailledet, uden at det ville få helt urimelige virkninger for landets titusinder af detailhandlere. Men også på dette område er det opkrævningsmetoderne, der har kaldt mest på debat.

Det forekommer mig imidlertid langt vigtigere at pege på, at der blandt de liberale partier synes at være enighed om en fortsat omlægning af den samlede beskatning, således at skatten på indkomst lempes og skatten på forbrug øges. Jeg hører ikke til dem, der tør love nogen nærstående nedsættelse af de samlede skatter; dertil ved vi i øjeblikket for lidt om den bærekraft, økonomien vil have, når det kan blive aktuelt næste år, men jeg vil finde det rimeligt, om reformplanerne kommer til at omfatte en revision af såvel person- som varekatternes struktur. Jeg tænker her bl. a. på det voksende behov for opsparing, og dette voksende opsparingsbehov er stort. Jeg tillægger opsparingen umådelig stor betydning, og det er ganske klart, at dette voksende behov bl. a. må tilgodeses over skattepolitikken. Vi kan vel heller ikke være bekendt, at der stadig ikke er taget skridt til løsning af sam- beskatningens problemer, skønt de nu i adskillige år har været til diskussion, for øvrigt på grundlag af oppositionens initiativ.

Jeg vender så tilbage til det, jeg nævnte for et øjeblik siden: nationalbankdirektørens syn på fremtiden. Jeg vil gerne understrege hans nylige, for mig at se meget betimelige advarsel imod udviklingen og hans ord om optagelse af udenlandske lån. Det er sådan, at regeringens talsmænd næsten